

obecného znění neomezuje úřad jen na určování číselné výše pense. Kdyby tomu tak býti mělo, pak by usnesení sněmovní pro otázku, za kterých podmínek sluší přiznati pensijní požitky, neobsahovalo vůbec potřebného vodítka. Posléze by také nebylo lze nahlédnouti vnitřního důvodu, pro který by sněm byl chtěl jen pro výši pense dovolati se učitelských zák. a nechtěl tak učiniti pro primérní otázku nároku na pensijní požitky. Žal. úřad tedy právem i otázku nároku st-lčina na pensi ze zem. fondu posuzoval podle pensijních norem platných pro učitele veřejných škol národních.

Normou, o kterou takto úřad opřel svůj zamítavý výrok, jest pak právě předpis § 66 mor. zák. zemsk. z 24. ledna 1870 č. 18 z. z., který ustanovuje, že při trvalém pensionování pomine požitky pensijní, uváže-li se ten, který byl na stálý odpočinek dán, ve veřejnou službu nadanou řádným platem. Další námitka stížnosti, vznesená in eventum pro případ, že by právem slušelo posuzovati pensijní nárok st-lčin na zem. fond podle předpisů platných pro učitele veřejných škol národních, vytká, že normy cit. § 66, stanoví jen, že pense již přiznaná z a n i k á, převezme-li pensionovaný ve stavu pense jinou veřejnou službu platem dotovanou, bylo prý použito n e p r á v e m v daném případě, v němž st-lka z a s t á v a l a j i ž jinou veřejnou službu platem dotovanou, současně se službou učitelky ženského spolku, a nemůže se tudíž tvrditi, že by byla, jsouc již pensionována ve vlastnosti učitelky výrobního spolku, přijala místo na německé občanské škole města Brna. I v tomto bodu jest stížnost po názoru nss bezdůvodná. V podstatě jest tu sporným zase jen výklad shora již vytčené části sněmovního usnesení, pokud recipuje svrchu uvedené ustanovení citovaného § 66. V tom směru nemůže býti pochyby o tom, že poukaz svrchu vytčeného s n ě m o v n í h o u s n e s e n í na předpisy učitelstva veř. škol národních, tedy i na cit. § 66 — když by podle něho učitelka výrobní školy nesměla a n i d á l e p o d r ž e t i pensi ze zem. fondu již přiznanou, naby-la-li, jsouc v požitku této pense, jiného veřejného úřadu — jasně vyslovuje, že nemůže pense ze zem. fondu a n i n a b ý t i, z a s t á v á - l i j i ž takový veřejný úřad, jímž jest u st-lky služba na veřejné škole národní, neboť z § 66 lze vyčísti všeobecnou tendenci, aby učitelská osoba nepobírala pense, zastává-li jinou placenou službu veřejnou. Právem tudíž žal. úřad za takového stavu věci pensi ze zem. fondu jí odepřel, aniž mohlo padati na váhu, jak stížnost posléze se domnívá, že st-lka skutečně platila pensijní příspěvky do zem. fondu, neboť této okolnosti ani sněmovním usnesením ani zákony učitelství jím dovolávanými není přiznáván právo tvorný účinek stran nároku na pensi.

Č. 3435.

Učitelstvo: * Příčinná součinnost mezi sňatkem učitelky veřejné školy národní a jejím vystoupením ze služby ve smyslu § 3 zák. č. 455/1919 je dána, když vystoupení učitelky ze služby jest do té míry přímým důsledkem provdání, že by za nezměněného stavu věci — tedy nepřistoupily-li okolnosti jiné se sňatkem nesouvisející — k tomuto vzdání se služby nebylo došlo, kdyby učitelka byla zůstala svobodnou.

(Nález ze dne 1. dubna 1924 č. 5664.)

Prejudikatura: Boh. 2844 adm.

Věc: Gabriela B. v J. proti ministerstvu školství a národní osvěty
• odbytné.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: St-ika jako definitivní učitelka měšťanské školy v J. provdala se dne 16. července 1920 a narodil se jí 11. září 1921 syn. Z důvodů narození dítěte měla dovolenou od počátku školního roku 1921—1922 do 15. listopadu 1921, která jí k její žádosti byla prodloužena s karencí požitků do konce školního roku 1921/1922.

St-ika přihlásila se 1. července 1922 k nastoupení služby, když před tím již podáním ze 7. června 1922 ohlásila, že se po ukončení své dovolené vzdává učitelského místa a žádá na základě zák. z 24. července 1919 č. 455 Sb. za odbytné.

Zšr rozhodnutím ze 17. října 1922 žádosti za přiznání odbytného nevyhověla, protože mezi vystoupením ze služby, jež stalo se 31. srpna 1922, a provdáním se, jež stalo se 15. června 1920, není ani časové ani příčinné souvislosti, a tedy nejsou splněny podmínky § 3 cit. zák.

Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí zšr-y.

O stížnosti uvážil nss takto:

Úřady zamítly žádost st-lky za odbytné proto, že tu není ani časové ani příčinné souvislosti mezi jejím provdáním a jejím vystoupením ze služby.

Pokud se týče prvního důvodu, není zde rozhodujícím, poněvadž naopak — podle právního názoru vysloveného již v nál. tohoto soudu Boh. 2844 adm. — zák. č. 455/19 pro nárok provdavší se učitelky na odbytné nepožaduje č a s o v o u souvislost mezi jejím provdáním a dobrovolným vystoupením ze služby, nýbrž souvislost p ř í č i n n o u.

Úřady ovšem opřely svůj zamítavý výrok též o to, že v tomto případě není příčinné souvislosti mezi sňatkem st-lky a jejím vystoupením ze služby. St-ika naproti tomu tvrdí, že taková příčinná souvislost zde jest, poněvadž vystoupila ze služby jedině proto, že se provdala a stavší se matkou seznala, že nemůže svoje povinnosti učitelské řádně zastávat.

Ze slovního významu výrazu »příčinná souvislost« plyne, že míněna jest tu souvislost taková, že vystoupení učitelky ze služby jest v té míře přímým důsledkem uzavření sňatku, že by za nezměněného stavu věcí, tedy nepřistoupily-li okolnosti jiné se sňatkem nesouvisející, ke vzdání se služby nebylo došlo, kdyby učitelka byla zůstala svobodná.

Úřady se omezily na pouhé tvrzení, že tato příčinná souvislost zde není, neuvedly však ničeho, z čeho by bylo lze seznati, proč jsou tohoto názoru. Tento nedostatek odůvodnění brání soudu, který nemůže výsledky skutkového zjištění samostatně hodnotiti, neučinil-li tak již úřad, v přezkoumání zákonnosti nař. rozhodnutí, a nutno jej proto považovati za podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo rozhodnutoi jak shora uvedeno.